

nebo jen opožděně, nebo že postupovala nesprávným způsobem. Není proto opodstatněnou výtkou, že nárok ústavu na dlužné úrazové příspěvky zanikl tím, že nebyl uplatněn ústavem ve lhůtě stanovené v řízení likvidačním, poněvadž nárok ten vůči novému majiteli totožného podniku jako ručiteli zakládá se na zvláštním předpisu §u 21. citovaného ministerského nařízení a není nijak dotčen pasivním postupem ústavu.

Ze všech těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výrok žalovaného úřadu není ani nezákonným ani vadným, protože byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. listopadu 1928, č. 30.800.)

Nemocenské pojištění.

(Sděluje Dr. J. Lašková.)

K § 58 z á k. č l. XIX/1907. — Podle § 58 zák. čl. XIX z r. 1907 může okresní dělnická pojišťující pokladna místo podpor. stanovených v § 50, bod 1 až 5, poskytnouti svému členu léčeni v nemocnici a jest pak podle následujícího § 59 povinna nahraditi nemocnici léčebné v míře tam uvedené. Náhradní povinnost pokladny předpokládá tudíž nárok ošetřovaného na nemocenské podpory podle cit. § 50. Podle § 60, posledního odstavce, zaniká členství a s ním nárok na nemocenské podpory u členů povinně pojištěných dnem, kdy ze zaměstnání vystoupí, nejde-li ovšem o případ § 61, jenž jim zachovává nárok na tyto podpory i po vystoupení z pojištění ještě po dobu 3, resp. 6 neděl, byl-li bývalý člen během roku aspoň 6 měsíců, resp. během dvou roků aspoň 12 měsíců pojištěn. Žalovaný úřad skutkově zjistil, že A. C. byla v zaměstnání pojistně povinném do 30. května 1925 a dne 2. června 1925 vstoupila do nemocničního ošetřování. Z tohoto skutkového podkladu pak dovedl, že vystoupením dne 30. května 1925 ztratila sice členství pokladny, avšak neztratila vzhledem k předpisu § 13. odst. 2, bod 3. zákona č. 268 z r. 1919 nároku na nemocenské pojištění, ev. na ošetření v nemocnici, poněvadž byla v nemocnici ošetřována již od 2. června 1925. Stížnost vytýká tomuto výroku nezákonnost, namítajíc, že citovaný § 13 zákona č. 268/1919 nemá na území Slovenska a Podkarpatské Rusi právní účinnosti. Stížnosti jest přisvědčiti. V kritické době platil na území Slovenska a Podkarpatské Rusi shora citovaný § 60. a § 61. zák. čl. XIX. z r. 1907, nikoli však § 13. zákona ze dne 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n., jehož působnost nebyla na zmíněná území rozšířena vládním nařízením ze dne 23. září 1919, č. 516, resp. ze dne 21. ledna 1921, č. 26 Sb. z. a n., ani jinou platnou normou. Posoudil-li tedy žalovaný úřad sporný případ podle cit. § 13. nemajícího na Podkarpatské Rusi platnosti, místo aby přihlédl ke shora citovaným §§ 60 a 61 zák. čl. XIX/1907, jež tu mohly přijíti jedině v úvahu, porušil zákon a bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o správním soudě.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 31. října 1928, č. 28967/28.)

K § 171 z á k o n a č. 221/1924 S b. z. a n. — Okresní nemocenská pojišťovna v Š. předepsala A. R-ovi a A. L-ovi, hostinským v Š., podle §u 46 zák. čl. XIX z r. 1907, jakožto nástupcům podniku, k náhradě nedoplatky nemocenských pojistných příspěvků po R. L-ovi Kč 1109.62 a po A. K-m Kč 1175.26. Tento platební výměr byl doručen A. R-ovi a A. L-ovi dne 24. července 1926. Expositura okresního úřadu v Š. výměrem ze dne 25. ledna 1907, č. 498/1927, osvobodila firmu R. a L. od zaplacení předepsaných příspěvků. Župní úřad ve Zvoleni naříkaným rozhodnutím potvrdil výměr úřadu I. stolice na základě důvodů v něm uvedených, dodav. že hostinská a výčepnická živnost je koncesovaná, již zciziti nemožno, ne-

může proto o právním nástupci býti ani řeči. O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto: Zástupce stěžující si pojišťovny při veřejném ústním líčení vznesl námitku, že daný případ po stránce věcné neměl býti posuzován podle zákona č. 221 z r. 1924, nýbrž podle zák. čl. XIX z r. 1907 a min. nařízení č. 4790 z r. 1917, ježto jde o řešení právního poměru, vzniklého za platnosti těchto posléze citovaných norem. K námitce této, uplatňující nezákonnost naříkaného rozhodnutí, nemohl Nejvyšší správní soud přihlídnouti, poněvadž námitka tohoto obsahu nebyla uvedena v písemné stížnosti (§ 18 zák. o správním soudě). Písemná stížnost připouští výslovně, že jde o případ, který jest posouditi podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., a to podle § 171, jenž ustanovuje, že ten, kdo nabytí závodu, ručí za pojistné, jež měl zaplatiti předchůdce. Žalovaný úřad — recipovav důvody rozhodnutí úřadu I. stolice — neuznal stěžující si pojišťovnou uplatněný nárok z titulu ručení, vysloviv, že se nedostává předpokladů citovaného § 171 jednak proto, že tu není totožnosti podniku firmy R. a L. s podnikem L-ovým a K-ovým, jednak proto, že živnost hostinskou nelze považovati za „závod“, jak jej má na mysli § 171, jednak proto, že firma R. a L. nenabyla hostinské živnosti od předchůdce a dále proto, že hostinská a výčepnická živnost jest koncesovaná, kterou zciziti nemožno, takže nelze mluvit o právním nástupnictví. Stížnost naproti tomu uplatňuje pouze, že nabytím závodu jest rozuměti faktické převzetí závodu od předchůdce bez ohledu na to, zda k právnímu nabytí jest třeba předepsané formy, v daném případě koncese. Potřeba nové koncese podle názoru stížnosti nemůže vyloučiti použití § 171 cit. zák. Touto námitkou stížnost odporuje pouze argumentu naříkaného rozhodnutí shora na posledním místě uvedenému. Proti názoru žalovaného úřadu, že tu není ještě dalších předpokladů § 171 z ostatních důvodů, jak jsou shora uvedeny, stížnost neformuluje námitek ani po stránce skutkové, ani po stránce právní, zejména nevytýká nezákonnost právnímu názoru, že cit. § 171 předpokládá totožnost podniku, že se nevztahuje na živnost hostinskou, ježto není „závodem“ a že vyžaduje přímý převod s původního dlužníka na nástupce v závodě. Pak ale Nejvyšší správní soud vázán jsa předpisem § 18 zákona o správním soudě, podle něhož může zákonitost naříkaného rozhodnutí přezkoumávati jenom v mezích stížných bodů, obsažených ve stížnosti, nemohl se pouštět do zkoumání správnosti těchto dalších důvodů naříkaného rozhodnutí, stížností nenapadených, z nichž každý jednotlivý by stačil — předpokládaje jeho správnost — k zamítnutí předmětného nároku stěžující si pojišťovny. I kdyby stížnost měla pravdu se svou námitkou, že k nabytí závodu stačí jeho faktické převzetí od předchůdce, že tedy není požadavkem § 171 právní nástupnictví v závod předchůdcův, nemohlo by naříkané rozhodnutí býti uznáno nezákonným, ježto jest opřeno ještě o další, nenapadené důvody a nebylo proto třeba otázkou stížnosti na spor vznesenou se vůbec zabývati. Passus stížnosti „totožnost závodu a totožnost provozu dostatečně uvádza nemocenská poistovna na základe zistenia na mieste samom prevedeného“ nelze považovati za námitku podle předpisu § 18 zákona o správním soudě konkretisovanou, ježto neuvádí, zdali a z jakých důvodů má snad shora uvedený úsudek žalovaného úřadu o totožnosti podniku za nesprávný. Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 31. října 1928, č. 29236/28.)

K § 32 sv. z. Faktické pojištění. — Jest nesporno, že M. S. u stěžovatelky vstoupila do zaměstnání jako pomocnice v domácnosti dne 26. června 1922, že onemocněla 11. července 1922 a byla u okresní nemocenské pokladny v Litoměřicích přihlášena k pojištění až po onemocnění. Není také sporu o tom, že M. S. jako služebná v domácnosti v kri-